

С л ѣ п о в ѣ.

А какво е станало съ Хаджи Димитра? Хаджи Димитаръ е такавъ единъ вагабонтинъ, какавъто и свѣтътъ още не е сѣздалъ! Азъ го приѣмахъ въ къщата си като едно сиромашко момче, което пѣмаше ницъ никого; но когато видѣхъ, че той ми не иде по умътъ, то му показахъ дѣ сж вратата. Дошалъ въ къщата ми и сѣдналъ да ми разказва, че турците биле родени за чорбаджиите, а чорбаджиите — за турците; че българете трѣбало вече да зематъ пушка въ ръка и да са биятъ за своята „природность“, и че сичките богати българе трѣбало да са изколатъ. „Ти си лудъ, мой браино“, му казахъ. — „Повикай попътъ да ти почете, мой синко!“ А той ми отговаря: „Ти си лудъ“; а послѣ това ма моли да му дамъ дъщеря си, Стоянка, и да го направя зетъ!

М и д т а т ѣ.

И ти му са врѣче да му я дадешъ?

С л ѣ п о в ѣ.

Азъ? Да дамъ дѣтето си на единъ хайдутинъ! Азъ сжмъ баща, а не злодѣецъ. Кой баща е направилъ нещастна рожбата си, та да я направя и азъ?

М и д т а т ѣ.

Тия твои думи ми са харесватъ. А кому ти мислишъ да дадешъ Стоянка за жена?

С л ѣ п о в ѣ.

Кому мисла да я дамъ? Ща да я дамъ на такавъ единъ човѣкъ, който е отъ родъ, който е богатъ, който има почетъ и който си гледа работата. Мене ми не трѣба такавъ зетъ, когото азъ да храна; а който мене да храни. Голіятъ мжжъ нека си търси гола жена; а голата